

El gol del mestre

Roger Vidal tornava a fer classe ahir a l'Escola Pia, l'endemà de donar una victòria vital a l'Olot

Tres punts molt necessaris.

Guzmán va servir de banda, Barnils la va pentinar i, dins l'àrea, rematant en planxa, va aparèixer Roger Vidal per enviar la pilota al fons de la porteria del Lleida. Era el 2-1, un gol de mestre que feia justícia, el que havia de servir, a mitja hora del final, per tornar a guanyar, per trencar la ratxa de quatre empats que l'Olot acumulava des de l'arribada de Raúl Garrido. I sí, els garrotxins van saber sobreviure, van mantenir l'avantatge i van celebrar el segon triomf de la temporada. Tres punts d'or que els acosten a 4 de la

permanència i injecten moral al vestidor. Hi creuen, però, com admetia ahir Vidal, «quan veus que allò que diu el tècnic després passa a la gespa i el resultat acompanya, tot és veu diferent i et dona ànims».

Roger Vidal, professor d'educació física a l'Escola Pia, viu la novena temporada a l'Olot, la segona de la segona etapa, després d'un parell d'anys a Figueres. Ara, amb 33 anys, assegura que segueix «gaudint» com sempre del futbol, perquè ell s'ho pren «amb alegria, és la meva gran passió i ho visc molt de forma distesa. Potser patiria si fos la meva única dedicació, però mai ha sigut una ocupació exclusiva i no he tingut aquesta pressió». El de diumenge era el seu primer gol de la temporada. I quin gol. El que va fer embogir Uri, que s'hi va abraçar i no el deixava anar. El que va convertir el vestidor en una festa al final del partit. «Ho vam celebrar molt, perquè era el que havíem de fer», subratlla el jugador garrotxí, establert des de fa anys a Castellfollit. Una estona més tard, ja a casa, va tornar a empassar-se el partit. Per no perdre's detall. Al costat de l'Aniol, el seu fill de cinc anys, el seu fan número 1 i jugador dels prebenjamins de l'Escola Pia.

Ahir, a 2/4 de 9 del matí, el futbol va quedar aparcat pels seus alumnes de tercer i quart d'ESO. A l'Escola Pia tothom comparteix els seus èxits i, com ell mateix admet, «l'Olot el segueix moltíssima gent, encara que no vagi al camp». Fa tertúlies de futbol amb alumnes, pares i professors, «tot i que aquest any no estem per gaires alegries». La jugada la tenia ben fresca: «és una acció que tenim ben anotada, amb un servei de banda, Barnils la prolonga i jo agafo l'esquena de la defensa rematant en planxa». Una acció que revifa els garrotxins, tot i que el vestidor és conscient que «caldrà fer una segona volta molt bona» per acabar atrapatant l'objectiu.

La temporada 2006/07 Roger va viure l'ascens del Girona a Segona B amb Salamero i Ricardo Rodríguez d'entrenadors. Tenia 22 anys. Aquell estiu a Montilivi no va tenir continuïtat, però tot i rebre ofertes de Tercera, va estimar-se més baixar diverses categories per anar a l'Olot, que aleshores competia a Primera Regional. Des d'allà va viure tots els ascensos fins a Segona B dels garrotxins i hi va jugar la primera temporada. Després ho va deixar per poder compatibilitzar millor la feina i el futbol, tot i que la temporada passada, superada l'etapa a

Figueres, va tornar al club. Aquest any, malgrat entrenar els matins, ha pogut combinar-s'ho amb l'escola i ho pot fer seguir tot. Fa classe, assisteix a l'entrenament, i tot seguit torna a l'escola. «El projecte de l'Olot em va semblar atractiu en aquell moment i el temps em diu que ho vaig encertar», subratlla Roger Vidal, que desitja consolidar el projecte a Segona B. Per afició i ambició no quedarà. Diumenge aniran per totes a Elx.

Font del document: http://www.diaridegirona.cat/esports/2017/12/12/gol-del-mestre/884561.html?utm_source=rss